

[Gert Petersen.]

Fra socialistisk folkepartis side forbeholder vi os enten som ændringsforslag til nærværende forslag under udvalgsbehandlingen eller på anden måde at fremsætte et forslag, som jeg tror ikke vil stride imod de traktatlige forpligtelser, vi har indgået, men som ikke desto mindre ville advisere og kunne advisere en ændret holdning fra dansk side, nemlig et forslag om, at dette ting udtaler, at den danske regering bør optage forhandlinger med de andre signatarmagter i forbindelse med Londonslutakten for at tage de trufne aftaler, som nu har stået på i 15 år, op til revision med henblik på anerkendelse af DDR og Polens nuværende vestgrænse. Der kommer ikke noget dagsordensforslag fra mig her og nu, men vi kan komme tilbage til denne tanke. Så meget i denne omgang.

Sigsgaard: Det er desværre karakteristisk for tingets arbejde, at udenrigspolitik næsten aldrig behandles seriøst; her ser jeg naturligvis bort fra de handelsspørgsmål, der har direkte interesse for os, men ellers mener man, at udenrigspolitik er noget, som man klarer på en eftermiddag. Stort set er vores udenrigspolitik jo en tro kopi af den politik, der føres af vore største handelspartnere. Ganske særlig bestræber danske regeringer, i øvrigt uanset deres farve, sig på at være i overensstemmelse med USA. Men da det jo ikke altid er så populært — der demonstreres oven i købet imod det ind imellem — så prøver man på at tilsløre det lidt ved at tale meget og varmt om støtte til FN, medens den egentlige støtte gives til NATO. Man understreger gang på gang, at man ikke kan lide juntaen i Grækenland, medens sandheden er, at den er ved magten i kraft af NATO, og at Danmark som NATO-partner har medansvar for dens eksistens. Vi taler med afsky om Portugals kolonikrige i Afrika, selv om vi godt ved, at det er NATOs våben, der sætter Portugal i stand til at føre disse krige, og det gælder såmænd også den støtte, som Danmark giver Portugal gennem handel og EFTA-samarbejde og gennem statsstøttede havneanlæg i Angola. Vi vender os med forargelse imod Sovjets besættelse af Czekoslovakiet, selv om også Danmark gennem blokpolitikken, gennem

underkastelsen under supermagterne har et ansvar for Czekoslovakiets ulykkelige skæbne.

Derfor må jeg sige, at den danske udenrigspolitik forekommer VS at være uærlig; man gør ét og siger noget helt andet; og at man dertil tager udenrigspolitikken alt for let, synes jeg også det socialdemokratiske forslag, vi her behandler, desværre viser. Havde socialdemokratiet efter nøje overvejelse peget på de vigtigste udenrigspolitiske problemer og foreslået løsninger, ville det have været bedre, men hr. J. O. Krag pegede i fremsættelsen selv på, at det sandelig ikke var de største problemer, man her tog fat på. Han nævnedes det nordiske samarbejde, og det kan siges, at det naturligt kan vente lidt. Han pegede på NATO-medlemskabet, og her er jo nøglen til alle problemerne. Vil socialdemokratiet fortsætte alliancen bl. a. med Grækenland og Portugal, så kan de forslag, som man i dag stiller, ikke være så forfærdelig alvorlig ment. Men NATO går man altså uden om. Man ønsker at undgå for megen offentlighed og for megen offentlig debat om sikkerhedspolitikken, og derfor holder man sig til følgerne af den politik, der føres. Man vil angiveligt fjerne symptomerne, men nægter at gøre noget ved sygdommen.

Hr. J. O. Krag nævner også i fremsættelsen danske bidrag til nedrustningsforhandlingerne som et vigtigt problem, man ikke tager op i forslaget. Det er beklageligt, men samtidig forståeligt, at man lader det ligge, for så længe Danmark insisterer på at forblive i NATO, og så længe socialdemokratiet insisterer på det, så er vi en af hindringerne for afspænding i Europa. Stillede vi os derimod åbent over for f. eks. en nedrustet neutral zone ned gennem Europa — og det ville for vores vedkommende betyde udtræden af NATO, for andre staters vedkommende af Warszawapagten — ja, så kunne vi måske gøre en indsats, men noget sådant ligger jo alle partier eller de fleste partier her i salen og vist også socialdemokratiet fjernt.

Hr. J. O. Krag pegede i fremsættelsen også på stillingtagen til Vietnamkrigen som et spørgsmål, man har ladet ligge. Der, hvor svenskerne netop har valgt Vietnamkrigen ud som det vigtigste problem og har taget